

GENÇ KALEMLER

Kültür – Sanat - Edebiyat

Fatmanur CİHAN KİTAP HAYATTIR

Kitap... Dile ne kadar da kolay geliyor değil mi? Bir çırpıda ağızdan çıkıveren beş harflik bu kelime, belki de çoğumuz için bir anlam dahi ifade etmiyor. Peki ya bu ilim çeşmesinden kana kana su içenler için ne ifade ediyor?

Kitapların birincil amacı aslında bize bilgi vermektir. Ne yapar eder bir şekilde bilgiyi verir. O bilgiyi akılda tutup tutmamak veya hayatımızın herhangi bir alanında değerlendirip değerlendirmemek bize kalmıştır. Sadece bilgilendirmek değildir kitabın yaptığı. Bazen kitapla uçsuz bucaksız diyarlara düşer yolumuz, bazen çikolataların içinde buluruz kendimizi. Bazense kendimizi yüreği yanan bir ananın yerine koyar, onunla beraber ağlaşır, acılarına ortak oluruz. Hani şu son zamanlarda sıklıkla kullandığımız “sanal âlem” sözü var ya kitap âleminin yanından bile geçemez. Çünkü sanal âlemde oynadığımız oyunlar sadece bilgisayarda kalır. Ama kitaptan okuduklarımız, onlar kitapta mı kalır? Elbette hayır. Biz Heidi’yle oynamadık mı Alp Dağları’nda, Clara’yla beraber tutunmadık mı hayata ya da Keloğlan’la beraber yeni şeyler keşfetmedik mi? Bunlar bizim aklımıza kazınmakla kalmadı, kalbimizde de yer etti. İşte bu yüzden kitap hayattır, okumaksa yaşamak.

Kitap ağaç gibidir. Nasıl bir ağacın dallarına bastıkça yükselirse insan, kitap okudukça da yükselere, taa yükselere, ufkun zirvesine ulaşır. Bilinçli bir şekilde hayatına yön verir.

Elif Nur TUNCEL

Zekiye YAMAN BAYAN YAĞMUR BAY RÜZGÂR

Sonbahar... Benim gibi hüzünlü insanların söylediği şarkılara eşlik eden mevsim. Anlamlıdır sonbahar, öyle herkes yaşayamaz. Mavi gökyüzünden usul usul kederli ve kadersiz insanların gözyaşları dökülür. O gök gürültülü ve şimşekli günlerde herkes ıslanır, şemsiyesi olanlar bile, fakat herkes hissedemez yağmurun hüzünlü melodisini.

Fırınlardan sıcak ekmek kokuları gelir, toprağın o tarif edilemeyecek kadar içime işleyen kokusu... Koca, yaşlı, şişko dünyanın küçük dürbününden bakarsın. Yazın neşeli kuş cıvıltılarına ev sahipliği yapan koskoca çınarlar, söğütler, kavaklar sonbaharda yerini sararmış, yaşamaktan bıkmış, intihar etmeye meyilli yapraklara bırakır. Kara bulutlar o beyaz, eşsiz kar tanelerinin habercisidir aslında. Ilık ve tatlı rüzgâr, hafifçe yüzünü yalıyor dur tam o sırada, annesinin sıcaklığıyla uykuya dalmış minik kedi yavrularının. Biraz duyarlı ve vicdanlı bir insansanız siz de onların ikinci annesi olursunuz. Aklınız onlarda kalır. Yavruları düşünür, endişelenirsiniz.

Bay rüzgârın ıslık çalmaya devam ederek bayan yağmurun şatosuna davetiye gönderdiği gök gürültüsünden bellidir aslında. Bayan yağmur davetiyeyi okuyup kabul etmeden önce evinize gider, sobanızın üzerine koyduğunuz kestanelerin kokusunu içinize çeker ve dayanmadan bir tane ağzınıza atıverirsiniz. Yalnızsanız zor geçer sonbahar. Yaza hasret duyduğunuz gibi yüreğinizi ısıtacak insanlara ve hikâyelere de ihtiyacınız vardır. En çok da yüreği güzel insanlara... Birisi tarafından merak edileyim, hatırlanayım istersiniz. Oysa mutlu ve samimi bir aileye sahipseniz sizden daha mutlusunu bulmak öyle kolay değildir. Geceleri hala çocukluğunuzda dedenizin anlattığı, içinize dokunan, samimi hikâyelerle yaşıyorsanız elinize kahvenizi alır ve derdinize ortak olan kışı beklemeye başlarsınız.

Aslında her sonbahar hüzün demek değildir. Bazıları için heyecanlı bir bekleyiştir, yağmurların ardından çıkacak olan rengârenk gökkuşağını beklemek gibi... Bu biraz da sevmeye benzer. Ruhunuz birisinin ruhuna meyillidir ve siz o ruhu sonsuza kadar bekleyebilirsiniz. Çünkü o ruhtaki renk cümbüşünü görmek buna değer.

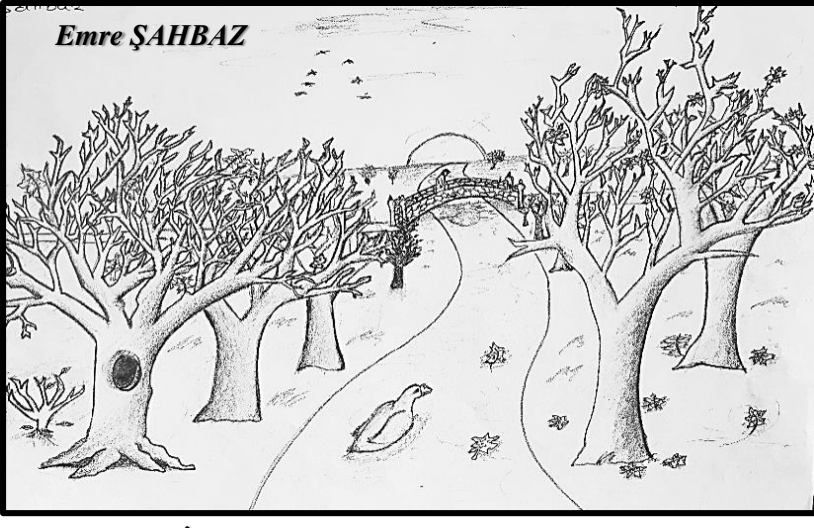
Metehan KAHRAMAN SESSİZ MAHAL

Giremezsin tekrar aynı ırmağa,
Farkında mısın, küsmeyen kaldı mı hayata,
Hakikate hakikat için inanma.
Uyan artık çok değişiyor dünya.

Geçsene sen de akıl gemisinin dümenine,
Üstüne git, değerlerin olur sana bir hazine,
Aldırış etme gülerler sana miskincesine,
Yeri geldiğinde olmalısın bir rehine.

Bu muyuz biz kırık Türkçenle söyle,
Yetmez mi sence de, alma yeni bir darbe,
Gördüklerinle yetinme, kendini yenile,
Söylesene kim huzur bulmuş öyle?

Tanımaya çalış biraz kendini,
Ayakta dur kimse bozmasın birliğini,
Sahiplensene biraz kendi tarihini
Göğsündeki başıboş düşünceler çaresizliğe iter seni,
Kaybetme seni sen yapan değerlerini.

**Tuğba DEMİR
VEDA**

Sonbahar...
Yalnızlık, hüznün, acı...
Kimi birine darılmıştır,
Kimi birini özlemiştir,
Kimisi de acının doruğundadır
Ama vardır herkeste bir hüznün, acı, keder.
Siyah beyaz hayatımıza katılan tek şey
Renkli ağaç yapraklarıdır.
Keskin soğuğa karşı;
Kimi zaman bir örgüden zırh,
Kimi zaman bir sıcak kahve
Ama bir dost olunca senle
Bir sonbahar az gelir size.
Önce sararır yapraklar, hastalanır
Sonra soğuktan kıpkırmızı kesilir
Sonbahar yavaş yavaş alır canlarını.
İliklerine işler ve
Önce ağaçları sonra yerleri en son da
İçimize renk saçar ve kaybolur gözden.
Ama sonbahar aldı sevincimi diye üzülme.
Ardından gelen ilkbahar yeşertir umutlarını,
Artırır yaşama arzusunu...
Sisli gözlerin ardındaki gerçekler
Umut verir sana.

**Fatmanur CİHAN
MUTLULUK NİMETİ**

Mutluluk biz insanlar için vazgeçilmez bir nimettir. Onu elde edebilmek için herkes çok çalışır.
Genellikle mutluluğun parayla sağlanacağına inanılır. Ancak tam tersidir. Piyangodan para kazanan kişiler üzerine yapılan bir araştırma şöyle bir sonuç ortaya koymuştur: Para mutluluk getirmektedir ancak gelen mutluluk çok kısa sürmektedir. Pozitif psikoloji üzerine çalışan Martin Seligman büyük para ödülleri kazananların ortalama üç ay kadar mutlu olduklarından fakat bu süre sonunda mutluluklarının başlangıç seviyeye indiğinden bahsetmektedir.

Paranın çok olması mutluluk getirir ama bu mutluluk kısa sürer. Zenginlik; rahatlık ve konfor getirir ancak mutluluk getirmez. Fakirliğin de mutluluk getirdiği söylenemez. Sefalet mutsuzluk sebebidir. İnsanın temel ihtiyaçlarını karşılayacak paraya sahip olmaması da çok ciddi bir sorundur. İşte bu sebeplerden dolayı mutluluğu elde edemeyiz.

Peki mutluluk nasıl kazanılır? Bu sorunun cevabını bulmadan önce "Mutluluk ne demek?" sorusunu cevaplayalım. Sözlüklere göre mutluluk: Bütün özlemlere eksiksiz ve sürekli olarak ulaşmaktan duyulan kıvanç, saadet ve bahtiyarlık anlamına gelir. Kısacası mutluluk her şeyden önce bir duygudur. O zaman mutluluk duygusu başka duygular aracılığıyla elde edilir. Nasıl mı? İlk olarak acıyı zihinde yok etmeliyiz. Acı saadetimizin önündeki en büyük engeldir. Diğer bir engelimiz ise korkudur. En üst düzeydeki içsel huzur; sevgi ve merhametle kazanılır. Başkalarına önem verdikçe kendimizi iyi hissederiz. Başkalarına karşı yakın ve samimi hisler beslemek otomatik olarak zihni de rahatlatır. Bu sahip olunan her türlü korkuyu da yener. Aynı zamanda hayattaki başarının da esas kaynağıdır. O zaman başarı da mutluluğa ulaştırır. Zaten başarmak için çalışılır. Başardığımız zaman da mutlu oluruz. Mutluluk o kadar geniş bir kavramdır ki nereye çeksen oraya gider. Ama hepsi de mutluluğa çıkar.

Mutluluk öyledir ki beş yaşındaki çocuğu da otuz yaşındaki yetişkini de yetmiş yaşındaki ihtiyarı da etkiler. İnsanlar zahmetli olsa da mutluluk için gereken her şeyi yaparlar. Çünkü mutluluk bulunmaz bir nimettir!

**Zekiye YAMAN
DOSTLUK**

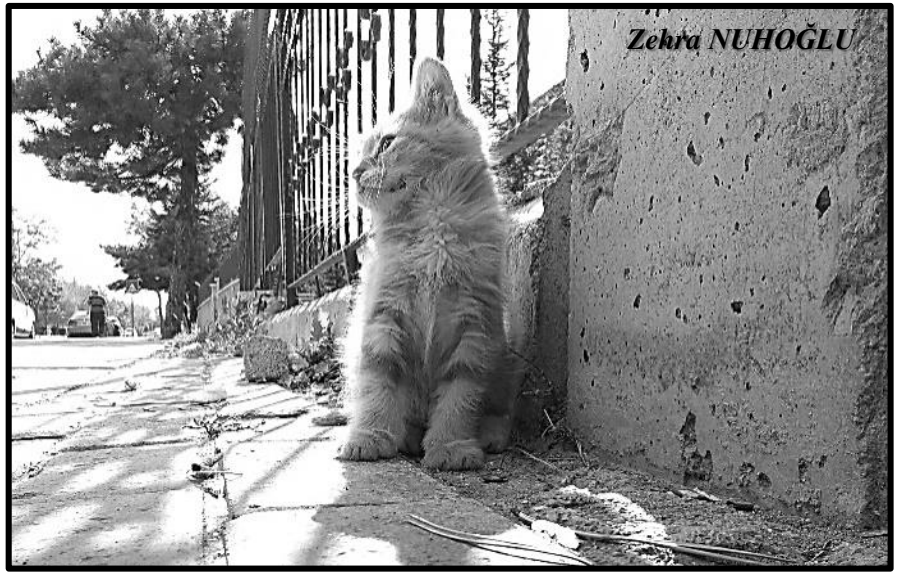
Eşsiz manzaralı, pervazında çeşitli kuş cıvıltılarının adeta bana yaşama sevinci aşıladığı bu eve taşındığımızda küçücük, altı yaşında, oyuncaklarını paylaşacak kimsesi olmayan bir çocuktum. Annem yeni bir yere taşınacağımızın haberini verdiğinde orada yeni arkadaşlarım olacağına dair umudum vardı.

Oysa şimdi... Sanırım yanılmıştım. Biz buraya taşınalı çok zaman geçmesine rağmen ben hala annemle evcilik oynuyordum. Bir gün dışarıya çıkmıştım. Annem ekmeğin için beni bakkala yollamıştı. Hiç de sevmezdim bakkala gitmeyi çünkü çok uzaktı evimize. Anneme oflaya puflaya bakkala gittim. Annem de iyi bir insandı. Gönüm olsun diye o kadar oflayıp puflamama rağmen bana para verip bununla da kendine dondurma al, demişti. Ben çok sevdim dondurmaya hele de karamellisini. Limonlusunu da sevdim, hatta çikolatalısını da... Bir ekmeğin, iki top da karamelli dondurma aldım. Sonra bir çocuk gördüm, uçurtmasını elinden kaçırmış, uçup gitmesine mani olamamıştı. Yüzünden belli oluyordu ellerinden kayıp gidenin sadece uçurtması olmadığı. Umutları ve sevinci de kum gibi ellerinden kayıp gitmiş gibi görünüyordu. Dondurmaya aldım, yanına gittim, neden ağlıyorsun diye sordum. Hiçkırığa hiçkırığa ağlıyordu, gözyaşlarının ardından bakan yeşil gözleri adeta masumluğun portresini kazıyordu beynime. Bu dondurma senin olsun hem sen seversin karamelli dondurmaya, dedim.

Nereden biliyorsun ki karamelli dondurmaya sevdiğimi, dedi. Annem renkli gözlüklere hep karamelli dondurmaya sever, der. Ne demek ister ben de anlamam, sanırım daha yaşımız küçük hem üzülmeye uçurtma sevincinden havalara uçtu, dedim. Dondurmaya yerken çok mutluydu, onu mutlu ettiğim için ben de mutluydum. Uçurtmasını yakalamaya çalışırken düştüğü için dizleri yara bere içerisindeydi. Acıyor mu, dedim. Sen bana dondurmanı verdin ya acımaz, dedi. Bakıştık bir süre, sessizlik sardı etrafımızı. Seninle tanışmak isterim, benim adım Güven, dedim. O da neden tanışalım, belki bir daha birbirimizi göremeyiz, dedi ve çok anlamlı bir bakış attı. Belki dediğin gibi olur ama ileride aklımda uçurtmasını kaybetmiş, karamelli dondurma seven, orman gözlü, masum kız olarak kalmak istemezsin sanırım, dedim. Uzun bir bakışma sonrası gülüştük. O kadar çok şey anlatıyordu ki masum yeşil gözleri... Tam göz bebeğinden kendimi görebilmenin mutluluğunu yaşıyorken ismim Yaprak, seni tanıdığımı uçurtma oldum, dedi. Uçurtma da neyin nesi şimdi, dedim. Uçurtma gibi sevincimden havalara uçtum, senden önce arkadaşım yoktu, yalnızdım, dedi. Artık ben vardım. Saçların neden yok, dedim. Saçlarımı uzatmayı sevmem, dedi ve gözlerini kaçırdı benden, kafasını gökyüzüne kaldırdı. Birden elimden tuttu, cebinden bir tohum çıkardı. Bu seninle arkadaşlığımızın simgesi olsun, oturduğumuz bu çınar ağacının altına ekelim, filizlensin, dedi. Unutma tam da tanıştığımız bu bakkalın önüne ekiyoruz, dedi. Kim verdi sana bu tohumu diye sordum. Geçen sene dedem vermişti, vefat etti. Bana düşen tek mirası bu tohum. Mutlu olduğun bir günde, seni mutlu edebilecek birisiyle tanıştığımız yere bu tohumu ek, demişti. Ben de o gün bu gündür cebimde saklarım, bugüne kısmetmiş.

Ekmeye çalıştık tohumu; küçük olduğumuz için pek anlamazdık ekme, dikme işlerinden, daha altı yaşındaydık. Bakkal amcadan yardım istedik, o da sağ olsun geldi, gözleri kızarmıştı sanki toz kaçmış gibi... Ektik tohumu. Dedemin vasiyetiydi bu bana, dedi. Dedesi tohumu verirken bir dostunla ekersen aklında olsun, bu ağaç kurursa arkadaşlığınız sona ermiş demektir, demiş. Sen benim biricik arkadaşısın, sen benim hiç terk etmeyecek canımsın, cümlelerini tekrarlayarak ekmiştik tohumu. Geç oldu annem çok merak etmiştir, dedim. Yaprak ile sarıldık, bakkal amcaya da iyi akşamlar dedikten sonra elimde ekmeklerle eve gittim. Annemin çok merak ettiği gözlerinden belliydi. Olanları ona da anlattım neden haber vermedin, dedi ve çok kızdı. Gece yastığa başımı koyduğumda Yaprak'ı düşünürken aklıma dedesinin söylediği cümle geldi: "Eğer bu ağaç kurursa arkadaşlığınız biter".Evide herkes uyumuştum. Elimde biraz suyla gittim-evden gizlice çıkararak- tohumu suladım. Ertesi gece de diğer gece de... Her gece, herkes uyuyunca evden gizlice çıkıp, tohumu sulamaya gidiyordum. Günden güne büyüyordu tohum, tabii biz de onunla birlikte... Yaprak ile her gün orada evcilik oynuyor, piknik yapıyor, şarkı söylüyor ve sevgi cümlelerimizi söyleyerek vedalaşıyorduk. Günler böylece akıp gidiyordu. Bir gün annem evden taşınacağımızı, başka bir şehre gideceğimizi söylediğinde ben tam yedi buçuk yaşındaydım, dünyam başıma yıkılmıştı. Hem bu eşsiz manzaralı evimizi çok seviyordum hem de biricik arkadaşım Yaprak'ı... Onu ne uğraşlar sonucu bulmuştum. Hem onun da hiç arkadaşı yokken, tohumumuz günden güne büyürken , öylece bırakıp gitmek sığar mıydı hiç insanlığa? Onu bırakmamalıydım. Ben gidince kim sulayacaktı ağacımızı? Ya kurursa? Ya dedesinin de dediği gibi dostluğumuz biterse? Gittiğimde burada olabilecekleri düşündükçe korkuyordum. Hıçkırıkla hıçkırıkla ağlayarak odama gittim ve duvarı yumrukladım. Nasıl söyleyecektim Yaprak'a buradan taşınacağımızı, bilmiyordum.Gece yine gittim küçük fidanımızı sulamaya. Toprak ıslaktı, çok şaşırdım. Birisi fidanımızı sulamış gibiydi. Az ileride ağaçların arasında arkası dönük biçimde bir kız yürüyordu, sanki Yaprak'tı. Ne işi olabilirdi ki onun burada. Sanırım tüm gün düşündüklerimden dolayı zihnim yorulmuştu. Göz yanılmasıdır diye düşündüm. Eve geldim. Yarın sabah Yaprak'a söyleyecektim buradan taşınacağımızı.Ertesi gün bakkal amcadan Yaprak'ın apar topar şehir dışına gittiğini öğrendim. Çok üzüldüm, birbirimizden böyle mi ayrılacaktık? Ona ulaşabileceğim ne bir telefon numarası ne de bir adres bırakmıştı. Ve biz de ertesi gün bu şehirden ayrılacaktık. Eve geldim, odama çıktım.Ben bütün gün ağlarken babam da eşyalarımızı annemle birlikte kırmızı kamyonete taşıdı.Bir süre bomboş evimize baktım. Ertesi sabah yola çıktık. Gitmeden önce bakkal amcaya Yaprak'tan haber var mı diye sordum. O da olumsuz bir şekilde başını salladı.

Yıllar yılları kovaladı, büyüdüm ama aklım hala Yaprak'taydı. Tam yirmi beş yaşına gelmişim ve atanmayı bekleyen bir öğretmendim. Bu yaşına kadar çok dostum olmuştu ama Yaprak kadar iz bırakan birisi olmamıştı. Acaba hangi şehirde yaşıyordu? Kiminle birlikteydi? Mesleği neydi? Beni hala hatırlıyor muydu? En sevdiği dondurma şimdilerde neydi? Acaba saçlarını uzatmış mıydı? Ve o masum gözleri hala küçüklüğündeki gibi parlıyor muydu?

Atanacağım yer belli olacaktı, biraz tedirgindim. Belli olduğu anda gözlerime inanmadım çünkü Yaprak'la tanıştığımız mahalledeki okula atanmışım.Çok merak ediyordum. Acaba ağacımız büyümüş müydü?Aksini düşünmek bile istemiyordum. Yaprak'ın dedesinin söylediği cümle beynimde yankılanıyordu. "Ağaç susuzluktan kurursa dostluk bitmiş demektir." Ne yani yıllardır görüşemeyen ama gönülleri bir arada olan iki insanın dostluğu bitebilir miydi?Okulun ilk günü otobüse bindim ve okulun önünde indim. Dersimin başlamasına bir buçuk saat vardı. Bilerek çok erken gelmişim.Gelirken yol boyunca Yaprak'ı düşündüm ve dostluğumuzun simgesi olan ağacımıza gitmeyi planladım. Bu şehir çok değişmişti, yeni binalar yapılmıştı, gelişmişti.Değişmeyen tek yer mahallemizin bakkalıydı.Bakkal amca yaşlanmıştı.Onun yanına gittim. Beni tanıdın mı ?Ben Güven hani bir de Yaprak vardı, bir ağaç dikmiştik üçümüz, yardım etmiştin bize, dedim. Hatırlamaz mıyım, dedi gözlerindeki yaşlar süzülürken... Beni takip et, dedi ve yürümeye başladı. Bir parka gittik.Parktaki tabelada "Küçükük umutlarla yeşerecek olan nice Yapraklara..." yazıyordu. İşaret etti bakkal amca bu, dedi. Bu sizin ağacınız. Çok güzel, ihtişamlı, yaprakları yemyeşil,altında küçük çocukların evcilik oynadığı, kocaman gölgesi olan bir çınar ağacını gösteriyordu. Nasıl olur, dedim.Tüm kötü şartlara rağmen küçük tohum büyümüş ihtişamlı bir ağaca dönüşmüştü. Sizin sevginiz sayesinde, dedi. Yaprak'ın nerede olduğunu biliyor musun, dedim. Vefat etti, dedi. Gözlerinden süzülen yaşları saklamaya çalışıyordu. Nasıl, nasıl ölür? Kansermiş, dedi. Bu tohumu ona veren dedesi de kanserdi.Dedesinin kanser tedavisi sırasında saçları döküldükten sonra Yaprak da saçlarını kestirmişti. Ölene kadar asla saçlarını uzatmayacağım, derdi .Dediği gibi de olmuş. Buradan gittikten dört yıl sonra kansere yakalanmış. Kemoterapi almaya başladıktan sonra saçları günden güne dökülmüş ama ölünceye dek umudunu ve ilk günkü neşesini kaybetmemiş. Seni çok aramış ama ne yazık ki sana ulaşamamış, dedi. Beni lütfen mezarına götür, dedim ağlayarak. Ağacımızın -dostluğumuzun simgesi- etrafındaki papatyaları topladım. İçimden bağıra bağıra ağlamak geliyordu, dayanamıyordum.Ellerim titreyerek mezarına bıraktım papatyaları. Bir mektup verdi bakkal amca.Bu mektubu ölmeden önce sana yazmış, dedi. Eğer bir gün Güven gelir de beni sorarsa bu mektubu verin,vasiyetimidir,demiş.

Hatırlıyor musun? Uçurtmamı kaybettiğim gün ne kadar üzülmüştüm. Hiç aklıma gelmezdi bir gün o uçurtmayı elimden kaçırdığıma çok sevineceğim. Seni hiç unutmuyacağım.

Sevgilerimle. Orman gözlü kız

Mezardan şu sözleri tekrarlayarak ayrıldım. " Sen benim biricik arkadaşısın,beni hiç terk etmeyecek canımsın."

Toparlanmam zor olsa da bugün hangi konuyu minik yüreklere işleyeceğimi biliyordum.

"Dostluk".

Saniye BAYSAL
HAVVA

Arıyorum, arıyorum... Bitmek bilmeyen hasretimin o uçsuz bucaksız dağını arıyorum. Her dağı talan ediyor, yakıp kavuruyorum. Fakat bir türlü görmeyi arzuladığım o dağa kavuşamıyorum. Hem bir anne şefkati kadar yakınım hem de çaresiz bir baba kadar uzak. Öylece bekliyorum... Ama biliyorum ki koca bir dağ ne yol alabilir ne de bir çift laf edebilir. O gelemiyor, ben ona gidemiyorum. Bu kimsesiz çölde tek başıma perperişan yürüyorum. Ayaklarıma, aylardır yağmur görmeyen bu topraklarda çalılar takılıyor; dikenler batıyor. Aldırmıyorum... Hasretim yüreğimde yangınlar çıkartıyor. Öyle ki artık gücüm kalmıyor, düşünüyorum iki dizimin üzerine. Ah Havva mağlupsun sen bu yolculukta. Sessiz sedasız bekliyorum orada, bir yırtıcının o geceki tokluğu olmayı. Başımı delicesine ağrıtan güneş, bir başka bakıyor bana bugün, anlam veremiyorum... Ve bir el evladına kavuşmuş baba hasretiyle saçlarımda... Onu görüyorum... Dizlerimin kanadığı hasretimin son noktasında, kurak çölde Âdemi buluyorum.

Fatmanur CİHAN
KAR TANELERİ NE
GÜZEL ANLATIYOR

Kendisi buz gibi soğukken içimizi ısıtan bembeyaz, irili ufaklı, türlü türlü şekillerde, sessiz sessiz, birbirlerine bile zarar vermeden yere inen o kar taneleri aslında bize neler anlatıyor bir bilsek?

Onlar saflığın, berekliliğin, huzurun, aslında tam anlamıyla mutluluğun sırrını bize anlatmakta. Yeryüzüne lapa lapa yağan kar taneleri hiç birbirine zarar veriyor mu, birbirini yok ediyor mu? Üst üste yağarak yığınlar oluşturuyor. Ufacık kar tanelerinin bile birleştiğinde neler yapabileceğini gösteriyorlar. Önce kartopu, sonra kardan adam... İnsanlar da yeryüzünde yaşarken birbirlerine dokunmadan, birbirlerinin hakkını gasp etmeden, kendi hakkına razı

olarak yaşasa dünyada ne gözyaşı ne de savaş olur. Mutluluğun, huzurun ve refahın yolu, kar taneleri gibi büyüklü küçüklü yeryüzüne inerek yığınlar oluşturmak, etrafı temizleyerek mikropları kırmak, tarlalara bereket vermektir. Bizler de üzerimize düşen görevi yaptığımızda dünyada işler daha güzel gidecek, kar tanelerinin yaptığı gibi sevgi yumağı oluşacaktır.

Ülkeler için de aynı şeyler geçerli değil midir? Her ülke bir kar tanesi olsa ve kimse kimseye karışmasa herkes kendi emeğinin, çabasının sonucunda halkının refah seviyesini arttırmaya çalışsa ne güzel olurdu. Savaşsız, kansız ve gözyaşı olmayan, anaların ağlamadığı bir ülke...

Hz. Mevlana'nın da dediği gibi, "Kar taneleri ne güzel anlatıyor, birbirine zarar vermeden de yol almanın mümkün olduğunu..." Biz de birbirimize zarar vermeden kendi yolumuzda ilerleyebiliriz. Böylece mutluluğa ulaşırız.

Büşra ESRE
SELAM SÖYLE

Selam söyle eski anılarıma
Selam söyle başarılarıma
Sokakta yürürken konuştuğum
Arkadaşlarıma...
Onları unuttuğumu sanmasınlar
Hep aklımda
Sadece artık ulaşamıyorum onlara
Selam söyle umut dolu yarınlara
Yapacaklarıma
Onlara söyle beni hep beklesinler
Belki bir gün, belki yarın ulaşacağım onlara
Söyle onlara bulsunlar beni
Çıkarsınlar buradan beni
Söyle onlara korktuğumu anlatmasınlar
Yalnızlığımı söylemesinler
Söyle onlara
Selam söyle
Umutlar olmadan yaşam olmazmış ya
Beni hiç bırakmasınlar
Söyle umut dolu yarınlara
Devam et ve onlara de ki:
O, orada mutsuz
Bulun onu
Bırakmayın sakın!
Ve selam söylemeyi sakın unutma!

Nazlı Doğa UÇAR
SONBAHARIN GÖLGESİ

Bugün günlerden sonbahar. Bu ay sonbahar. Bu yıl sonbahar. Gençlik ne kadar ilkbaharsa yaşlanmak da o kadar sonbahar. Sokakta meteliksiz gezen adamdır, yalnızdır sonbahar. Yaşlı gözlerden akan ne ilk ne de son gözyaşıdır. Evinin bahçesinde solmaya yüz tutmuş çiçeğin yaşamla ölüm arasındaki ince çizgisidir. Herkes kendi dünyasına çekilir. Herkes kendi dünyasında bir şeyleri saklamaya çalışır aslında. Yapraklarla yıkanmış soğuk kaldırım taşlarındadır hüznün. Aşk bile hüznüldür o zamanlar. Zira ağaç yaprakları sararıp dökülmeye başladığında beraber yaşadıkları dallardan ayrılırlar. Tıpkı sevgililerin ayrılmasına benzer bu durum. Hüznün ve ayrılık mevsimi değil mi sonuçta?

Hislerini solmuş yapraklara sakla. Biraz daha beklersen yeniden yeşerir. İnsanın gülerken aslında içinde fırtınalar estiği zamanlara benzer bu. Taze, yeşil yaprakların altında; sararmış, solmuş yaprakların saklı olduğu gibi.

Sonuç olarak neredeyse her şey, aşk da hasret de yaşam da ölüm de en çok bu hazan mevsimindedir. Ağlama artık sonbahar, ağlatma artık. Yorgun bıraktın insanları, ürküttün biraz. Çok yaprak döktün bugün, çok yaprak döktün bu ay, çok yaprak döktün bu yıl.

İMTİYAZ SAHİBİ

Selvet GÜRDAĞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Sibel SAĞLAM

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Ayşegül KAHRİMAN

GÖRSEL DANIŞMAN

Kadir YILDIZ

YAYIN KURULU

Ayşegül KAHRİMAN

Sibel SAĞLAM

Ali ALTUN

OKUL ADRES TELEFON

MELİHA HASAN ALİ BOSTAN ÇUBUK FEN LİSESİ

Yıldırım Beyazıt Mah. Ağrı sok. No 3 Çubuk / Ankara

0312 837 92 72